

Arrest

nr. 103 847 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X,
X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Marokkaanse en Spaanse nationaliteit te zijn, en die handelen in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en Oumayma ABOUCHIBET BABOU (hierna: verzoekers), op 11 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 maart 2011 diende verzoekers' Spaanse vader A. M., een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 11 april 2011 werd A. M. in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 5 september 2012 en 16 oktober 2012 dienden verzoekers en hun moeder een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van hun Spaanse vader en echtgenoot.

1.4. Op 3 december 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) t.a.v. verzoekers' vader, die hiervan in kennis werd gesteld op 12 december 2012. Verzoekers' vader diende tegen deze beslissing een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad, dat verworpen werd bij arrest nr. 103 845 van 30 mei 2013.

1.5. Eveneens op 3 december 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) t.a.v. verzoekers. Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 12 december 2012.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) in uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging- en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A.B.M.Y.

Geboren te (...) op (...)

A.B.S.

A.B.K.

Geboren te (...) op (...)

A.B.Z.

Geboren te (...) op (...)

A.B.O. Geboren te (...) op (...)

Allen onderdanen van Spanje

Adres: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokken minderjarigen bekwamen het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis, §2, 3°, in functie van het verblijfsrecht van hun vader A.A.M. (...).

De heer A.A. voldoet echter niet meer aan de voorwaarden om het verblijfsrecht nog verder uit te oefenen (zie de beslissing van mijnheer zelf). Vandaar dat overeenkomstig art. 42ter, §1, eerste lid, 1° ook een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de kinderen.

Voor zover er sprake zou zijn van humanitaire bezwaren overeenkomstig art. 42ter, §1, derde lid dient opgemerkt te worden dat de kinderen nog maar enkele maanden in België verblijven en houder zijn van een EU-nationaliteit. Wat automatisch impliceert dat zij zich in elk EU-land naar keuze zouden moeten kunnen vestigen voor zover ze daarbij vergezeld zijn van hun ouders, zouden moeten kunnen integreren, de nodige medische verzorging krijgen, edm (...)"

1.6. Nog op 3 december 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) t.a.v. verzoekers' moeder, die hiervan in kennis werd gesteld op 11 december 2012. Verzoekers' moeder diende tegen deze beslissing een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad, dat verworpen werd bij arrest nr. 103 843 van 30 mei 2013.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet "*juncto artikel 6 EVRM*" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen als volgt:

“Verzoekers verkregen hun verblijfsrecht op grond van het verblijfsrecht van hun vader, een Spaanse onderdaan, zijnde de heer A.M., van Spaanse nationaliteit, aan wie een “beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten” d.d. 03/12/2012, werd betekend op 12/12/2012.

Aangezien de vader een beroep tot nietigverklaring ingesteld heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Aangezien dit beroep een schorsende werking heeft overeenkomstig art. 39/79 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat hun vader inmiddels trouwens voltijds tewerkgesteld is bij E.C., gelegen te (...).

Aangezien zij als familielid van een burger van de Unie zich dan ook beroepen op art. 40bis,§2,3° van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat hun verblijf niet kan beëindigd worden zolang hun Spaanse vader zijn schorsende beroepsmogelijkheden benut tegen de “beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten” d.d. 03/12/2012, die hem werd betekend op 12/12/2012.”

2.2. Artikel 6 van het EVRM heeft betrekking heeft op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM, *Maaouia v. France* ECHR 2000-X; RvS 22 mei 2002, nr. 106.741; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen , Intersentia, 2004, vol I, 409), wat onderhavige betwisting niet is, zodat voormelde verdragsbepaling te dezen niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Kernpunt van verzoekers' betoog is dat *“hun verblijf niet kan beëindigd worden zolang hun Spaanse vader zijn schorsende beroepsmogelijkheden benut”* tegen voormelde beslissing.

2.5. De beslissing van 3 december 2012 waarbij het verblijfsrecht van de heer A. M. wordt beëindigd, wordt tot aan haar eventuele vernietiging geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*privilège du préalable*), zodat het bestuur er derhalve wel degelijk naar mag verwijzen in de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekers' vader zijn beroepsmogelijkheden uitput t.a.v. de jegens hem getroffen beslissing en dat tegen onderhavige bestreden beslissing een beroep wordt aangetekend, heeft als gevolg de toepassing van artikel 39/79, 7° van de Vreemdelingenwet, waarnaar verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift. Het gegeven dat aan een beroepsmogelijkheid schorsende werking wordt verleend, heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.

2.6. Wat betreft de aan het verzoekschrift toegevoegde arbeidsovereenkomst van verzoekers' vader, merkt de Raad op dat deze overeenkomst dateert van 30 december 2012. De Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing aan de hand van een stuk dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpen verzoekers de schending van het evenredigheidsbeginsel op en van *“de motiveringsplicht”*.

Verzoekers betogen als volgt:

“(…) Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit het bestreden bevel;

Dat het onevenredig is om verzoekers die op 17/03/2011 een verklaring van inschrijving kregen hun verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen.

Dat zij dus bijna 2 jaar in België verblijven, en niet slechts enkele maanden zoals de bestreden beslissing overweegt.

Dat de motivering faalt in rechte.(…)”

2.8. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een toepassing uit van het redelijkheidsbeginsel. Het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Waar verzoekers de schending aanvoeren opwerpen van “*de motiveringsplicht*” gaat de Raad ervan uit dat zij de schending beogen op te werpen van de materiële motiveringsplicht gelet op het feit dat ze inhoudelijk kritiek geven op de motivering.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. Verzoekers betwisten de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat zij slechts enkele maanden in België verblijven en verwijzen hierbij naar een verklaring tot inschrijving van 17 maart 2011. Zij voegen echter geen stavingsstukken toe ter ondersteuning van dit betoog en evenmin vindt hun betoog steun in het administratief dossier. Integendeel, blijkens het administratief dossier, vroegen verzoekers respectievelijk op 5 september 2012 en 16 oktober 2012 een verklaring van inschrijving aan. Zelfs indien verzoekers in België verbleven zouden hebben gedurende 2 jaar, tonen zij niet aan waarom de bestreden beslissing een schending van het evenredigheidsbeginsel vormt.

2.10. Verzoekers betogen dat zij “*inmiddels hun leven hebben opgebouwd in België*”, maar laten na dit op enigerlei wijze aan te tonen, zodat hun bloot en niet geconcretiseerd betoog de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Wat betreft verzoekers’ verwijzingen naar hun schoolcarrière, merkt de Raad op dat verzoekers niet aantonen dat zij hun schoolcarrière niet kunnen verderzetten bij terugkeer naar het land van herkomst. Voorts wijst de Raad erop dat een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aangevraagd kan worden om verzoekers toe te laten het aangevatte schooljaar te beëindigen. Wat betreft verzoekster A.B.O. merkt de Raad ten overvloede op dat zij nog niet schoolplichtig is. Verzoekers’ persoonlijke inschatting van hun situatie toont geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

2.11. Waar verzoekers tenslotte opnieuw verwijzen naar de arbeidsovereenkomst van hun vader, volstaat het te verwijzen naar hetgeen gesteld werd in punt 2.6.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA